



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **P. K.**

zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2025, č. j. MD-37362/2025-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností („správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 12. 2024, č. j. MHMP 2059744/2024/Raj (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzen provedený záznam (12 bodů v registru řidičů) v bodovém hodnocení řidiče ke dni 15. 11. 2024.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

2. Dne 19. 11. 2024 bylo správním orgánem prvního stupně vyhotoveno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a současně výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Písemnost byla žalobci doručena dne 27. 11. 2024.
3. Dne 29. 11. 2024 žalobce podal námitky proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče, v nichž uvedl, že nesouhlasí se všemi záznamy bodů a požaduje obstarání kopií rozhodnutí, na základě kterých došlo k záznamu bodů.
4. Jelikož správní orgán prvního stupně nezjistil v bodových záznamech žádná pochybení, prvostupňovým rozhodnutím námitky žalobce zamítl jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 15. 11. 2024 potvrdil. Námitky žalobce byly vypořádány na straně 2 až 4 prvostupňového rozhodnutí. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal blanketní odvolání.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že správní orgán prvního stupně nebyl povinen příkazové bloky obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty příkazem na místě jsou dostatečnými podklady. Podle žalovaného byly podklady (čtyři oznámení o uložení pokuty příkazem na místě) shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů.

III. Žaloba

6. Žalobce v žalobě uplatnil dva žalobní body.
7. V prvním namítl nerespektování odvolacích důvodů. Uvedl, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazy a návrhy. Žalobce předložil rozhodnutí různých správních orgánů ve shodných věcech, ze kterých podle něj vyplývá, jakým způsobem se správní orgány zabývaly kvalitou a formální správností provedení jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních, a zároveň tím namítl, že jednotlivá rozhodnutí v blokových řízeních lze označit za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče.
8. Z předložených rozhodnutí ve věcech shodných či obdobných (č. j. HLUC/00590/2020/OD/Vo ze dne 6. 1. 2020, č. j. MUCE 20786/2019 SO či č. j. KUJCK-24343/2020 ze dne 13. 2. 2020, nebo č. j. ŘP/741/19-16/Ka) dle žalobce jednoznačně vyplývá, že se správní orgány důsledně zabývaly jednotlivými bloky a posuzovaly, zda tyto jsou relevantním podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení.
9. Žalobce v této souvislosti poukázal na zásadu legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.
10. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů. Poukázal na to, že žalovaný se touto nezpůsobilostí podkladů nezabýval, přestože správní praxe vypovídá o něčem jiném. Jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

spáchat přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Takovéto oznámení však podle žalobce nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci.

11. Uvedl, že z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje č. j. KRPC-57063-4/ČJ-2023-0200DP, nebo rozhodnutí č. j. KRPT-82262-5/ČJ-2023-0700DP. Policejní orgány dle žalobce nedodržely taxativně stanovené požadavky, přičemž takové porušení zákona s sebou nese riziko možnosti zrušení pokutových bloků.
12. V případě, kdy je mu kladeno za vinu překročení nejvyšší povolené rychlosti, žalobci namítl, že z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se dopustil. K uvedenému poukázal na popis „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, přičemž jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že měl být porušen § 18 odst. 4 či § 18 odst. 3 nebo § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
13. V případě porušení povinnosti nadržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku „*telefonování za jízdy aj.*“ s odkazem na § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Není tedy dostatečně zřejmé, že žalobce porušil povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, a tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free.
14. Konečně v případě porušení být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není dostatečným popisem přestupku „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“ s odkazem na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že žalobce porušil povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla. Pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče.
15. Dále žalobce uvedl konkrétní výtky k pokutovým blokům ze dne 15. 11. 2024, ze dne 2. 7. 2024, ze dne 10. 6. 2024 a ze dne 20. 5. 2024.
16. Zpochybnil způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky v nich nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení.
17. Na základě uvedených skutečností a výtek ke každému konkrétnímu záznamu v bodovém hodnocení se žalobce domáhá, aby se soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilým podkladem pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014-39.

IV. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

18. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Shrnl dosavadní průběh řízení a zdůraznil, že ve věci bylo podáno blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně doplněno. Není tedy jasné, které odvolací důvody žalobce považuje za nerespektované, když sám žádné nespecifikoval.
19. K další námitce žalovaný sdělil, že způsobilostí podkladů pro záznam bodů se dostatečným způsobem zabýval v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázal. Takový postup byl plně v souladu se správní praxí a přílehlavou judikaturou, která je v napadeném rozhodnutí citována.

V. Posouzení věci soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
21. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
22. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu *řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.*
23. Podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno*
 - a) *oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě,*
 - b) *rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo*
 - c) *rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin,*
 - d) *rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.*
24. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *v rozhodném znění nesouhlasí-li řidič s provedeným záznadem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

25. Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu *shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí. Vydání rozhodnutí může být prvním úkonem správního orgánu v řízení.*
26. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Předmětem sporu je posouzení toho, zda záznam bodů v registru řidičů z důvodu, že žalobce dosáhl celkového počtu 12 bodů, v důsledku čehož byl příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu, je v souladu se zákonem.
28. Při posouzení dané věci soud vyšel z ustálené judikatury správních soudů, např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, podle kterého „(s)právní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“
29. Dále byla tato problematika řešena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, podle něhož je třeba rozlišovat mezi řízením „o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku)“ a řízením „o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ Jelikož se jedná o řízení, jejichž předmět je zcela odlišný, musí se rozlišovat i mezi námitkami, které lze v těchto řízeních uplatnit, jak podotkl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57, když uvedl, že „je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedeného bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). (...) Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen opravnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné

a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést.“

30. V souladu s těmito závěry Nejvyššího správního soudu se správní orgány v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů nezabývají tím, zda se stal skutek, jenž má naplňovat znaky přestupku, zda jej spáchal obviněný a podobně. To je předmětem přestupkového řízení, v němž je vydáno případné podkladové rozhodnutí. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů se správní orgány zabývají pouze tím, zda existuje zákonný podklad pro provedení záznamu, zda byl záznam proveden v souladu se způsobitelným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu.
31. V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazy a návrhy. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobce podal pouze blanketní odvolání, které nebylo doplněno ani přes to, že žalobce sám uvedl, že své odvolání doplní do 20 dnů. Žalobce tak v odvolání žádné konkrétní návrhy a důkazy nevznesl ani nedoložil. Soud rovněž podotýká, že žalobce netvrdil nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že nebyl správním orgánem vyzván k doplnění svého blanketního odvolání. Na tomto místě soud též poznamenává, že žaloba je do značné míry jen šablonovitá a místy ani nekoresponduje s obsahem správního spisu (viz dále).
32. Žalobcem k žalobě přiložená správní rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, odboru dopravy, ze dne 6. 1. 2020, č. j. HLUC/00590/2020/OD/Vo, rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru správního, ze dne 26. 3. 2019, č. j. MUCE 20786/2019 SO, rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 2. 2020, č. j. KUJCK-24343/2020 a rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru správního ze dne 18. 3. 2019, č. j. ŘP/741/19-16/Ka, nebyla součástí žalobcova odvolání, a žalovaný tudíž neměl žádný důvod se těmito rozhodnutími ve svém rozhodnutí zabývat. Namítá-li žalobce, že žalovaný ignoroval předložené důkazy a návrhy, jedná se již ze své podstaty o nedůvodnou námitku, neboť žalobce podal blanketní odvolání, tzn. neuplatnil žádné návrhy ani důkazy. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Soud současně nepovažoval za potřebné se výše označenými rozhodnutími pro účely posouzení žalobních námitek zabývat. Žalobce předně nenavrhoval doplnit těmito listinami dokazování a neuváděl ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být prokázány, kromě správní praxe uvedených správních orgánů. K tomu lze poznamenat, že případná rozdílná správní praxe či odlišnost rozsahu odůvodnění jiných rozhodnutí nemůže bez dalšího vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
33. Pokud žalobce v této souvislosti namítal porušení principu legitimního očekávání, poukazuje soud na skutečnost, že výše uvedená správní rozhodnutí byla uplatňována v letech 2019 a počátkem roku 2020, avšak v mezidobí došlo ke změně nejen správní, ale také soudní praxe. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57, v němž byla vypořádána argumentačně totožná námitka téhož advokáta ve skutkově obdobné věci. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „*správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“* Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006-159, publ. pod č. 2059/2010

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna. Pokud by tedy různé správní orgány postupovaly nezákonně a navzájem odlišně, nejednalo by se o setrvalou správní praxi způsobilou založit legitimní očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem či u žalovaného. Jinými slovy řečeno, za situace, kdy před téměř pěti lety různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly v obdobných kauzách odlišně, než jak činí nyní, kdy již rozhodují plně v souladu s aktuální správní judikaturou, zejm. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, ve kterém soud ke kasační stížnosti zástupce žalobce uvedl, že „*námítky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků*“, nemůže takovýto stav zakládat porušení námítky legitimního očekávání ze strany žalovaného.

34. V obdobné věci, v níž jiného žalobce (přestupce) zastupoval tentýž právní zástupce, k jeho totožné argumentaci o porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání Nejvyšší správní soud dovodil, že „*(s)těžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40).
35. Nadto soud konstatuje, že uplatnění zásady legitimního očekávání nemůže být bezbřehé a správní orgán se může odchýlit od své dosavadní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 4 As 50/2018-49).
36. V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítl nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů. Soud se nejprve zabýval výtkou žalobce, že oznámení o uložení pokuty příkazem na místě nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvůle orgánu veřejné moci.
37. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že oznámení policie o uložení pokuty, dle kterých je prováděn záznam bodů do registru řidičů, nejsou za každých okolností nezpochybnitelným důkazem a podkladem pro příslušný záznam. Zejména vyskytnou-li se relevantní pochybnosti o předložených údajích, je namístě vyžádat si další důkazy, především vlastní pokutové bloky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74 nicméně Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

obsahuje.“ V rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017-23 Nejvyšší správní soud uvedl, že „1) Existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou sine qua non pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) Při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok [...] 3) Ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podepřena odpovídajícími důkazními návrhy.“ Za obligatorní náležitosti oznámení o uložení pokuty Nejvyšší správní soud v naposledy citovaném rozsudku označil „popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce“ a samozřejmě označení osoby přestupce. Podle kasačního soudu „je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Stejně jako pokutový blok, ani oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení pak nelze posuzovat s rigidní přísností. Je především třeba, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.“

38. Otázka, zda je vždy nezbytné vyžadovat vedle oznámení přestupku i originály pokutových bloků, byla později předložena i rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35, publ. pod č. 4189/2021 Sb. NSS, odmítl svou pravomoc v předložené věci rozhodnout s tím, že Nejvyšší správní soud dosud ve své judikatuře nedospěl k obecnějším závěrům, které by byly v tomto ohledu v rozporu. Rozšířený senát pak jednoznačně uvedl, že v žádném z dotčených rozsudků „není uvedeno, že by o námitkách mělo být rozhodnuto vždy jedině na základě vyžádaných pokutových bloků, popř. že by naopak vždy postačovalo vyhodnotit oznámení o přestupku.“ Jinými slovy řečeno, z citovaného usnesení rozšířeného senátu je zřejmé, že nezbytnost vyžádání si originálů pokutových bloků bude vždy záviset na konkrétních pochybnostech identifikovaných v jednotlivých případech a povaze tomu odpovídajících námitek. Z navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44 pak plyne, že námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků.
39. Z výše citované judikatury plyne, že oznámení policie o uložení pokuty jsou způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů. Jen v případě relevantních pochybností si správní orgány musí opatřit důkazy další.
40. Soud z obsahu správního spisu v dané věci zjistil, že správní orgány obou stupňů vyšly při svém rozhodování ze čtyř oznámení o uložení pokutě příkazem na místě, tedy neměly k dispozici samotné pokutové bloky. Žalobce (v rámci námitek proti záznamu bodů) žádal pouze o doplnění spisu o pokutové bloky, aniž by popsal případné rozpory, které mají být jejich doplněním odstraněny či jiným způsobem konkretizoval své pochybnosti o správnosti údajů zanesených do oznámení o dosažení bodů. Zcela obecná a neindividualizovaná argumentace žalobce nemohla sama o sobě zpochybnit obsah oznámení o uložení pokuty příkazem na místě. Žalovanému tak nevznikla povinnost zajistit si a posoudit pokutové bloky.
41. Soud proto v intencích žalobní argumentace přistoupil k posouzení, zda oznámení o uložení pokut v posuzované věci naplňují obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok.

42. Všechna čtyři dotčená oznámení o uložení pokut, tj. oznámení č.j. MPOŘ14 -11158/2024/4 ze dne 19. 11. 2024 (dále jen „oznámení ze dne 19. 11. 2024“), č.j. KRPA-215420-4/PŘ-2024-001406 ze dne 4. 7. 2024 (dále jen „oznámení ze dne 4. 7. 2024“), č. j. KRPU-106405-2/PŘ-2024-040041 ze dne 11. 6. 2024 (dále jen „oznámení ze dne 11. 6. 2024“) a č. j. KRPA-166993-2/PŘ-2024-001213 ze dne 21. 5. 2024 (dále jen „oznámení ze dne 21. 5. 2024“) obsahují úplné údaje o žalobci jako přestupci, konkrétně jeho jméno a příjmení, datum narození, (tři z nich obsahují též státní příslušnost) a adresu trvalého pobytu, dále obsahují údaje o spáchaném přestupku, konkrétně den a čas skutku a místo (označením města a ulice, případně bližší určení).
43. Pokud jde o popis skutku, v oznámení ze dne 21. 5. 2024 je tento popsán tak, že: „za jízdy držel(a) v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“, přičemž následuje specifikace porušeného zákonného ustanovení [§ 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu] a uvedení zákonného ustanovení konkrétního spáchaného přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu].
44. V oznámení ze dne 11. 6. 2024 je skutek popsán jako „překročení rychlosti stanovené dopravní značkou mimo obec o 10 km/h a více“, včetně uvedení povolené a naměřené rychlosti a rychlosti po odečtu, přičemž následuje specifikace porušeného zákonného ustanovení [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu] a uvedení zákonného ustanovení konkrétního spáchaného přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu].
45. V oznámení ze dne 4. 7. 2024 je skutek popsán jako „překročení rychlosti stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 10 km/h a více, nebyl(a) za jízdy připoután bezpečnostním pásem“, včetně uvedení povolené a naměřené rychlosti a rychlosti po odečtu, přičemž následuje specifikace porušených zákonných ustanovení [§ 18 odst. 4 a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu] a uvedení zákonných ustanovení konkrétních spáchaných přestupků [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 12 zákona o silničním provozu].
46. V oznámení ze dne 19. 11. 2024 je pak uvedeno, že „řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a tím se dopustil přestupku dle: § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost o 10 km.h⁻¹ a více tím, že „v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost: 50 km.h⁻¹, byla naměřena rychlost: 65 km.h⁻¹, po odečtu odchylky měření skutečná rychlost: 62 km⁻¹“.
47. Ve všech čtyřech oznámeních je uvedeno, že žalobci byla uložena příkazem na místě pokuta v konkrétní výši, číslo příkazového bloku na tuto pokutu (resp. číslo bloku na pokutu zaplacenou na místě), dále hodnota a jméno zpracovatele a ověřující osoby (resp. identifikační číslo, jméno a příjmení strážníka, který pokutu uložil a identifikační číslo zpracovatele včetně jeho jména a příjmení a digitálního podpisu) a datum a čas. Všechna (čtyři) oznámení tak obsahují dostatečné údaje k prokázání, že přestupky se staly a že se jich dopustil právě žalobce. Lze shrnout, že jednotlivá oznámení mají všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů, tj. obsahují popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Žalobce přitom v průběhu správního řízení ani v žalobě žádné konkrétní skutečnosti podávající se z těchto oznámení nijak nezpochybnil - netvrdil, natož, aby konkretizoval a prokazoval, že se toho kterého přestupku nedopustil.

48. Naopak v příloze žaloby nazvané okolnosti přestupků výslovně uvedl, že si je překročení maximální povolené rychlosti dne 2. 7. 2024 a dne 10. 6. 2024 vědom, resp. v případě přestupku spáchaného dne 2. 7. 2024 se své jednání snažil ospravedlnit. Pokud jde o překročení maximální povolené rychlosti dne 15. 11. 2024, žalobce pouze obecně konstatoval, že si není vědom toho, že maximální povolenou rychlost překročil, neboť jel stejnou rychlostí jako jiná osobní auta před ním a autobus za ním. Žalobce po celou dobu správního řízení tyto skutečnosti vůbec nezminil, uvedené pouze obecně konstatoval až v žalobě, resp. v příložené listině nazvané „Okolnosti přestupku“, kterou soud s ohledem na její obsah a podstatu posoudil jako „rozvinutou“ žalobní argumentaci. Tvzení žalobce, že jel stejnou rychlostí jako jiné dopravní prostředky, však není způsobilé zpochybnit závěry uvedené v oznámení ze dne 19. 11. 2024, neboť i tato vozidla se mohla dopustit totožného přestupku. Stejně tak se soudu jeví jako účelová a ničím nepodpořená argumentace, že k odpoutání bezpečnostního pásu žalobcem (přestupek ze dne 2. 7. 2024) došlo až po zastavení vozidla, a to z důvodu usnadnění přístupu do přihrádky spolujezdce pro doklady a k umožnění vystoupení z vozu. Tvzení žalobce, že neseděl na místě řidiče, když nebyl připoután bezpečnostním pásem, nelze přisvědčit, pokud sám uvádí, že se odpoutal z důvodu, aby mohl sáhnout do přihrádky spolujezdce. Z logiky věci by tento krok nemusel podstupovat, pokud by seděl na místě spolujezdce, tedy přímo u přihrádky. Stejně tak je nepřipadná a krajně nevěrohodná argumentace, že mobilní telefon žalobci během jízdy upadl z magnetického držáku umístěného na palubní desce přímo pod nohy a právě v momentě, kdy po telefonu sáhl, projížděla kolem policie (přestupek ze dne 20. 5. 2024). Žalobce se zjevně nemohl věnovat řízení vozidla, pokud jakkoli manipuloval s mobilním telefonem. Z uvedeného důvodu je pak nelogická i argumentace, že žalobce mohl používat sadu hands-free, pokud sám uvádí, že mobilní telefon držel. Oznámení ze dne 21. 5. 2024 samo o sobě nijak nevyvolává pochybnosti o tom, že se skutek stal, v čem jednání přestupce spočívalo, jak mělo být právně kvalifikováno, kdy a kde se tak stalo, jak měl být přestupce sankcionován z hlediska připsaných bodů i udělené sankce, ani to, že žalobce byl u tohoto skutku přestupcem. Soud výše uvedená tvrzení považuje za účelová a shledává je v přímém rozporu s tvrzeními samotného žalobce, že z rozhodnutí nejsou patrná jednání, kterých se měl dopustit. Jinými slovy, žalobce sice napadá možné nedostatky popisu skutku na jednotlivých pokutových blocích, svými tvrzeními však svou argumentaci zároveň sám vyvrací.
49. Pokud žalobce poukazoval na to, že z rozhodnutí není patrné, jakých jednání se dopustil, odkazoval tím na popisy skutků v jednotlivých pokutových blocích, které však soudu nepředložil. Příkazové bloky ze dnů 15. 11. 2024, 2. 7. 2024, 10. 6. 2024 a 20. 5. 2024 nicméně žalobce musí mít k dispozici, jestliže obecně namítá vady těchto bloků (viz níže). Přestože mu bylo jasné, že se ve správním spise nenachází, předložil místo nich jiné, s věcí nesouvisející pokutové bloky. Z toho je zjevné, že žalobce své námitky vznáší v zásadě účelově a nikoli s cílem řádného soudního přezkumu. Navíc je to osoba přestupce (zde žalobce), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a v případě všech přestupků také uloženou pokutu na místě zaplatil. Pokud žalobce s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasil, měl požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení. Žalobcem zcela obecně a zejména bez předložení pokutových bloků namítané nedostatky v popisu skutku: „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, „*telefonování za jízdy aj.*“ a „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“ tak nemohly zpochybnit závěry uvedené v oznámeních.

50. Soud nespatřuje pochybení ani u formulace v oznámení ze dne 11. 6. 2024 ve znění: „překročení rychlosti stanovenou zvláštním předpisem v obci o 10 km/h a více, nebyl(a) za jízdy připoután bezpečnostním pásem“ (podtržení doplněno soudem), neboť z něj jasně vyplývá, že žalobce byl řidičem motorového vozidla (seděl na místě řidiče), jelikož jedině řidiči lze klást za vinu překročení rychlosti, přičemž porušení povinnosti být připoután na sedadle bezpečnostním pásem se žalobce dopustil (dle popisu skutku výslovně) za jízdy.
51. Za vhodné považuje soud dodat, že v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (práva náleží bdělým) si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s jeho obsahem nesouhlasil nebo mu vůbec neporozuměl anebo měl pochybnosti o správnosti v něm uvedených údajů. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl (prý) za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později tvrzená výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku pro zápis bodů do karty řidiče. Soudu je nadto známo, že totožné (šablonovité) žalobní námitky žalobcův zástupce uvádí opakovaně, přestože nebyly shledány důvodnými (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2024, č. j. 10 A 114/2023 v případě „*telefonování za jízdy aj.*“, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2024, č. j. 54 A 95/2022-40 či v rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 4. 2019, č. j. 15 A 183/2016-44 v případě „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“ a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2023, č. j. 54 A 34/2022-36 v případě „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“).
52. V projednávané věci tak správní orgány nepochybily, jestliže v rámci posouzení věci vycházely při provedení bodového záznamu pouze z příslušných oznámení, tj. bez vyžádání souvisejících pokutových bloků. Oznámení i jeho obsah odpovídají závěrům a důvodům prvostupňového správního rozhodnutí.
53. Námitkami, ve kterých přestupce (žalobce) upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nečitelnosti, nesrozumitelnosti či dokonce nicotnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47). Při zohlednění specifik blokového řízení je však možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, nebo ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 28/2018-45). Podstatné je, aby konkrétní jednání přestupce bylo v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.
54. Žalobce proti jednotlivým pokutovým blokům, tedy k pokutovému bloku ze dne 15. 11. 2024 (oznámení ze dne 19. 11. 2024), ze dne 2. 7. 2024 (oznámení ze dne 4. 7. 2024), ze dne 10. 6. 2024 (oznámení ze dne 11. 6. 2024) a ze dne 20. 5. 2024 (oznámení ze dne 21. 5. 2024) uplatnil tento okruh výték:
- a) nedostatečná identifikace osoby přestupce (částečně nečitelné údaje, nejsou vypsány požadované údaje např. rodné číslo nebo datum narození, ověření totožnosti v daném rozhodnutí není dostačující);

b) nedostatečné údaje o přestupku (údaje o době přestupku nejsou uvedeny, jsou vlivem zápisu nečitelné, nejsou uvedeny kompletně, není jednoznačně stanoveno místo přestupku, údaje o místě neobsahují veškeré údaje pro stanovení místa, název obce není úplný resp. je uveden v nesrozumitelné zkratce, obdobně i název ulice, na níž mělo ke spáchání přestupků dojít, popis skutku není jednoznačný, právní kvalifikace jednání je zkratkovitá, není patrné, o jakou právní normu se v této věci jedná, ze zápisu sice vyplývá porušení ustanovení, ovšem ne již, z jakého bodu či písmena atp., údaje jsou nečitelné), není patrné, zda jednání bylo spácháno úmyslně nebo z nedbalosti;

c) není zřetelná výše sankce, údaj o výši sankce chybí či není úplný;

d) není jednoznačně uvedeno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno, vlivem zápisu není přezkoumatelné, zda jsou zde uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné úřední osobě, a to včetně podpisu, rovněž data vyhotovení a převzetí rozhodnutí jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost rozhodnutí, z rozhodnutí není zřetelný podpis účastníka, kdy tento prokazuje souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení.

55. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) neshledal důvod si vyžádat pokutové bloky, neboť neměl za to, že by byly způsobilé zpochybnit obsah oznámení od policie, které shledal dostatečným podkladem k provedeným bodovým záznamům. S tímto závěrem se soud plně ztotožnil. Výše uvedené žalobní výtky jsou totiž typizované, obecné a neurčité. Žalobce zde sice formálně snáší výtky vůči vadám pokutových bloků, ve skutečnosti však nijak nereaguje na jejich konkrétní podobu. Žalobce ani v jednom případě plausibilně netvrdí, že by se skutek nestal, že by přestupek nespáchal, či v jakém smyslu by např. označení místa či obce bylo natolik neurčité či nesrozumitelné, že by nebylo možné identifikovat místo přestupku. Žalobce sám ani neuvádí, která z vyjmenovaných variant vad se dle jeho názoru vlastně u každého pokutového bloku má nacházet. Soudu není ze žalobcovy argumentace zřejmé, zda v každém konkrétním případě při identifikaci přestupce chybí rodné číslo či datum narození, v čem má spočívat nedostatek ověření totožnosti, zda dalším údajům v pokutovém bloku vytyká absenci, či neúplnost, neurčitost či nečitelnost. Žalobce tak sám nemá jasno, jaké vady pokutovým blokům vlastně vytyká.
56. Oproti těmto obecným a nijak konkrétně formulovaným výtkám proti příkazovým blokům jsou ve spise založena čtyři oznámení policie o přestupcích, z nichž vyplývají jednoznačné skutkové i právní závěry o tom, že v obou případech žalobce spáchal uvedené přestupky a v souladu s tím mu do evidenční karty bylo připsáno celkem 12 bodů. Jelikož žalobce oznámení a jejich obsah v potřebné míře konkrétnosti nezpochybnil, poukazoval-li toliko na paušalizované typy výhrad vůči pokutovým blokům (k tomu srov. odst. 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44), k přezkoumání bodových záznamů v námitkovém řízení postačilo, pokud správní orgán prvního stupně i žalovaný vycházeli jen z těchto oznámení a ty hodnotili obecně v té míře, nakolik nekonkrétně byly formulované výtky proti nim. Žalobce tedy ani svými žalobními námitkami nijak nezpochybnil obsah uvedených oznámení, která jsou dle názoru soudu dostatečně způsobilými podklady pro zápis v nich uvedených bodů. Z výše popsanych důvodů tedy žalobcovy námitky nejsou způsobilé ani u soudu vyvolat pochybnosti o podobě a formálních náležitostech dotýčných příkazových bloků, tak aby bylo nezbytné si je vyžádat a ve smyslu nijak konkretizovaných námitek žalobce hodnotit jejich způsobilost být podkladem pro záznam bodů.

57. Soud uzavírá, že předmětná oznámení představují zcela způsobilý podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce), záznam byl podle nich proveden řádně, počet připsaných bodů odpovídá v jednotlivých případech (v oznámení) popsanému jednání i zákonu (příloha zákona o silničním provozu). Ani soud tedy neshledal důvodné pochybnosti, které by jej vedly k závěru o nedostatečnosti podkladů obsažených ve správním spise jakožto řádných podkladů pro provedení bodového záznamu. V nyní projednávané věci soud ve shodě se žalovaným shledal, že vzhledem k odvolacím námitkám neměl žalovaný povinnost pokutové bloky vyžádat a dále je hodnotit.

VI. Závěr a náklady řízení

58. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
60. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k výzvě soudu, zda s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, nevyjádřili, a jejich souhlas s projednáním věci bez jednání byl tedy presumován. Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady pro rozhodnutí jsou totiž součástí správního spisu, z něhož soud obligatorně vycházel.
61. Žalobce v žalobě výslovně nenavrlh k provedení důkazu žádné důkazní prostředky. K žalobě však přiložil řadu dokumentů, a soud tedy posuzoval, zda tyto dokumenty jsou podstatné pro posouzení věci a zda je třeba provést je jako důkaz, přestože to žalobce výslovně nenavrlh. Jak už bylo konstatováno výše, žalobce k žalobě přiložil rozhodnutí správních orgánů podřízených žalovanému (rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, odboru dopravy, ze dne 6. 1. 2020, č. j. HLUC/00590/2020/OD/Vo; rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru správního, ze dne 26. 3. 2019, č. j. MUCE 20786/2019 SO; rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 2. 2020, č. j. KUJCK-24343/2020; rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru správního ze dne 18. 3. 2019, č. j. ŘP/741/19-16/Ka), jimiž chtěl prokázat, že správní orgány postupovaly v obdobné věci odlišně. Soud souhlasí se žalovaným, že jakožto ústřední orgán, jež je nadřízen všem žalobcem vyjmenovaným správním orgánům, není vázán právním názorem těchto správních orgánů. Tato rozhodnutí mohla teoreticky prokázat roztržičnost praxe podřízených správních orgánů žalovaného, avšak to není pro posouzení podstatné. Soud proto neshledal potřebným tyto listiny provádět k důkazu.
62. Soud k důkazu neprovedl ani žalobcem zmiňované příkazové bloky (číslo bloku G 1498901 ze série HG/2014; číslo bloku F 0832677 ze série GF/2013; číslo bloku C1404971 ze série FC/2013), kterými žalobce hodlal ilustrovat správně a nesprávně vyplněný příkazový blok. Tyto příkazové bloky nejsou příkazovými bloky, na základě kterých byla vydána oznámení o přestupcích žalobce, a jsou tak zcela irelevantní. Soud rovněž k důkazu neprovedl žalobcem doložená rozhodnutí krajských ředitelství policie (rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 30. 5. 2023, č. j. KRPC-57063-4/ČJ-2023-0200DP a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 29. 5. 2023, č. j. KRPT-82262-5/ČJ-2023-0700DP), jimiž chtěl žalobce prokázat právní názor krajských ředitelství policie stran povinných náležitostí pokutových bloků. Právní názory krajských ředitelství rovněž nejsou v posuzované věci relevantní, jelikož judikatura správních soudů se již dostatečně zabývala povinnými náležitostmi pokutových bloků. Žalovaný pak k důkazu

navrhl předloženou spisovou dokumentaci, již se ale dokazování v řízení před správními soudy neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Zbylé listiny přiložené žalobcem k žalobě se vztahovaly k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud usnesením ze dne 28. 8. 2025, č. j. 15 A 100/2025-20 vyhověl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. října 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu